

[Økonomi- og budgetministeren.]

var politisk rimeligt og gennemførligt, i et samarbejde med SF.

Vi erkender alle nødvendigheden af besparelser, og det er da også regeringens hensigt at fortsætte bestræbelserne for at spare. Nu står vi over for den runde, hvor det, der er vedtaget her i dag, skal føres ud i livet, og det skal gøres omgående, for ellers får det ikke indflydelse i 1973-74, sådan som det er hensigten at det skal have. Men derudover vil vi arbejde videre med den lange række af problemer, hvis virkninger på det offentlige udgiftsniveau kun kan vise sig efterhånden, men som jeg er enig i er aldeles afgørende for, hvorledes stigningstakten bliver i de offentlige udgifter. Det er det, der er trukket op i vores forslag af 21. marts, som er medtaget i beretningen fra det politisk-økonomiske udvalg. Jeg går ud fra, at jeg ikke behøver at gentage, hvad der står heri, men det vedrører en række områder, hvor vi allerede er inde i forhandlinger, og hvor vi derfor regner med, at vi i løbet af på visse områder kort tid, på andre områder længere tid kan nå frem til at formulere besparelserforanstaltninger, som vil komme til at virke formentlig først i 1974-75.

Der er i dag vedtaget besparelser på godt 1 milliard kr. ud over den milliard kr., vi havde sparet, inden finanslovsforslaget blev fremsat, men det plejer man jo at skubbe væk i debatten. I virkeligheden indebærer det, vi har forelagt, i forhold til budgetoverslagene en besparelse på 2 milliarder kr. Men når man skal vurdere, om denne milliard kr. er nok, mener jeg, det ville være urigtigt at vurdere det alene på basis af 1973-74. Det, der er vores forslag, er jo, at besparelsen for 1974-75 skal vokse fra denne godt 1 milliard kr. til ca. 3 milliarder kr., og når man taler om, at det gælder om at skabe en anden atmosfære, det gælder om at vende en stemningsbølge, det gælder om at vinde folks forståelse for det her, så tror jeg ikke, at det allervigtigste er, om det er 1 milliard eller det er 1,5 milliard kr. i år i forhold til den almindelige udvikling i Danmark, men om det er en linje, der fortsættes med større besparelser i det og de kommende år, således at stigningen i de offentlige udgifter virkelig bliver reduceret. Det er dér, erhvervslivets tillid til regeringen og folketinget kommer til at finde sin afgø-

relse. Hvis man virkelig får tillid til, at dette sker, så vil erhvervslivet, så vil bankverdenen, så vil finansverdenen også tro på, at dette er noget, der er holdbart, og så vil vi kunne fortsætte den udvikling af investeringer m. v., som skal til for at holde vores produktion, produktivitet, eksport osv. på det niveau, vi har i dag.

Så vil jeg da gerne om dette generelt sige, at man skal ikke glemme, at da vi kom til, var vi med ret stor fart på vej ind i en arbejdsløshedsøkonomi, og vi fandt det som vores første opgave at vende det til en økonomi, der sigtede på fuld beskæftigelse. Vi vidste godt, at det naturligvis ville betyde en vis udvidelse af de offentlige udgifter, men jeg kan forsikre alle folketingets ærede medlemmer om, hvis det skulle være nødvendigt, at det er regeringens faste vilje at sætte hensynet til beskæftigelsen som nummer et i den økonomiske politik, og så må de øvrige sider af den økonomiske politik indrettes derefter, selv om det måske betyder, at vi i visse tilfælde bliver nødt til at gribe til temmelig kraftige midler for at opretholde balancen i den økonomiske politik. Vi vil ikke acceptere en politik, hvor regulatoren er arbejdsløshed, og derfor har vi gennemført en politik, hvor arbejdsløsheden i dag er så lav som, ja, jeg kan ikke sige ingen sinde, men man skal i hvert fald mange, mange år tilbage for at finde en tilsvarende lav arbejdsløshed. Danmark er ikke et fallitbo i dag. Hvis man prøver at læse den økonomiske oversigt, hvad viser den så? Den viser, at man for 1973 regner med i faste priser en samlet stigning i bruttonationalproduktet på 7 pct. Jeg siger det også til fru Dagmar Andreasen, som jo nærmest mente, det var ved at gå den modsatte vej. Der er produktion i gang, der er produktivitet i gang, der sker noget økonomisk i dette samfund, som er til gavn for os alle sammen, og derfor skal vi ikke prøve at bilde offentligheden eller hinanden ind, at det er skidt. Der er ting, der skal rettes, der er ting, der skal ændres, det kan vi diskutere med megen fryd og gør det også i dag.

Fru Grete Philip spurgte direkte: i hvor høj grad er der disponeret over lovreserven? I den forbindelse har man talt om, hvorvidt vi nu skulle have et sabbatår, jeg tror, det var hr. K. Helveg Petersen, der var oppe og tale om, at han for 4 eller 5 år siden havde